

frivilligt forhaler Arbejdet; derfor kunde man trygt overalde det til Kommissionens Formand at tage Bestemmelse om, hvornaar Arbejdet kunde begynde igen. Selve Nedrustnings-spørgsmaalet maatte møde alvorlige Vanskeligheder, da det drejer sig om vitale Spørgsmaal for Nationerne. For ham var det ingen Overraskelse, at man ikke endnu var naaet til fuldstændig Enighed, det synes ham tværimod at være et Mirakel, at man under de givne Omstændigheder var blevet enige om saa meget. Taleren bad derfor Kommissionen om ikke at tabe Modet og ikke at vise Utaalmodighed. En af de største Vanskeligheder var Uoverensstemmelsen mellem Frankrig og England om de Principper, som skulde lægges til Grund for Flaadenedrustningerne. Der forelaa i Kommissionen to Udkast, et fransk og et engelsk, hvorom man søgte at naa Enighed. Dette lykkedes ikke i Kommissionen, derfor lod de to Landes Regeringer Ekspertes træde i Forhandling og Resultatet blev, at man enedes om et Kompromis, som nu maa forelægges for alle de interesserede Stater. Det synes imidlertid, at nogle af disse finder dette Resultat utilfredsstillende, derfor dristede Taleren sig ikke til, at turde paastaa, at alle Hindringer nu var bortryddede, saa at man blot behøvede at fastsætte Tidspunktet for den næste Samling for at faa undertegnet en Konvention. Med Hensyn til Tidspunktet maatte ogsaa bemærkes, at dette paa en Maade var uløselig knyttet til de paagældende Landes Indenrigspolitik. Tyskland og Frankrig har lige haft Valg til Rigsdagen, andre Lande staar foran saadanne, disse Omstændigheder maatte ogsaa tages i Betragtning, naar Talen var om en Konference mellem alle Nationer om Spørgsmaal af international Interesse.

Angaaende selve Nedrustningsspørgsmaalet vilde han sige, at England af egen Drift havde foretaget en betydelig Reduktion af sine Rustninger, siden Folkeforbundets Oprettelse, og fortsatte denne i Overensstemmelse med Pagten. Freden var af den største Interesse for England, thi intet Lands materielle Interesser var mere truende endog blot ved Tanken om Krig end Englands. Hans Regering vilde bringe de største Ofre for at undgaa Krig ikke blot ud fra materielle Betragtninger, men ogsaa af en bydende moralsk Pligt; men om den forberedende Kommissions Arbejde blev tilendebragt i Januar, Februar eller Marts havde kun sekundær Betydning.

General Marinis (Italien) vilde i Modsætning til de Medlemmer, som saa pessimistisk paa Aarets Resultater, hævde, at der var naaet et virkeligt Fremskridt gennem de uafarbejdede Traktatudkast, som vilde kunne blive til virkelig Nytte, og som man derfor maatte

glæde sig over. Vilde man naa et Resultat, maatte man først og fremmest erkende Vanskelighederne, der skulde overvindes, og Kommissionen kendte nu de forskellige Regeringers Meninger. Man maatte, hvis man vilde fremad, være klog og være tilfreds med et første Resultat; det var farligt straks at ville naa fuldstændige Resultater og tro at kunne overvinde Vanskelighederne ved Resolutioner. Italien var rede til at gaa ind paa alle de Reduktioner i Rustningerne, som man fandt gavnlige, men paa Betingelse af, at disse Reduktioner medførte en Ligevægt i Rustningerne, der kunde forøge Sikkerhedsfølelsen i alle Lande.

Kommissionen gik derefter over til Behandlingen af de til den henviste Sager.

1. Oprettelsen af en radiotelegrafisk Station for Folkeforbundet for at sikre dets Forbindelser i Krisetider.

Dette Spørgsmaal var blevet rejst for 2 Aar siden og behandlet under Forsamlingen i 1927 og havde derefter været overvejet i en raadgivende Kommission af Teknikere, fra hvilken der forelaa en Rapport. *Motta* (Schweiz) gav en Oversigt over Spørgsmaalet. Den grundlæggende Tanke var, at det vilde være af Interesse for Folkeforbundet i Krisetider at have en radiotelegrafisk Station i Genève. Der var 2 Løsninger mulige, den ene var, at Forbundet oprettede sin egen Station, som den saa ogsaa kunde bruge under normale Forhold; den anden, at Stationen oprettedes af den schweiziske Regering, som anvendte den under normale Forhold og lod den overgaa til udelukkende Raadighed for Forbundet i Krisetider. Den første Løsning vilde være meget kostbar for Forbundet — Stationen vilde koste meget over 1 000 000 Schweizerfrancs i Anlæg og ca. 400 000 Francs i aarlig Drift. Det maatte være en Station, der anvendte middellange Bølger til de europæiske Lande og korte Bølger saavel mod Øst til Orienten som mod Vest til Sydamerika. Hvis denne Station blev brugt af den schweiziske Regering under normale Forhold, vilde den altid være parat til Brug i Krisetilfælde; den schweiziske Regering var villig til et saadant Arrangement, men Oprettelsen og Udnyttelsen af en saadan Station paa schweizisk Grund var et indviklet Problem, hvorfor den schweiziske Regering maatte nære visse Betænkeligheder. Den schweiziske Stat maatte overtage Stationens Beskyttelse haade politimæssigt og militært, da den ikke kunde finde sig i, at dens Territorium forsvaredes af andre end schweiziske Styrker. Det var uden af vital Interesse for den schweiziske Stat i Krisetilfælde at kende, hvad der foregik paa denne Station, thi den maatte sikre sig, at alt, hvad der foregik, ikke kom i Strid med dens